

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členiek JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci žalobcu: Š., bytom J., zastúpeného advokátom JUDr. F., P., proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru, Krajský dopravný inšpektorát Nitra**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRP-102/DI-Sk-2007 zo dňa 26.9.2007, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 15S/7/2007-47 zo dňa 10.6.2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 15S/7/2007-47 zo dňa 10.6.2008 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Nitre napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia č. KRP-102/DI-Sk-2007 zo dňa 26.9.2007, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresného dopravného inšpektorátu v Nitre č. p. ORP-952/DI-Pr-2007-PT zo dňa 25.6.2007 o uznaní žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. l/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej

len zákon) a uložení pokuty § 22 ods. 2 zákona vo výške 5.000,-Sk a zákazu činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 12 mesiacov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.

S poukazom na zistenie, že v správnom konaní bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie, ktoré viedlo k správneému záveru, že skutok kladený za vinu žalobcovi sa stal tak, ako to vyplýva z rozhodnutia správneho orgánu a že žalobca sa tohto priestupku dopustil, krajský súd žalobu zamietol.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku konštatoval, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobca jazdil po účelovej komunikácii do pravotočivej zákruty rýchlosťou cca 70-80km/h, nebol schopný zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú mal rozhľad, čím porušil ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách (ďalej len zákon č. 315/1996 Z. z.) a to tým viac, že je vodičom z povolania a teda mal prispôbiť rýchlosť jazdy všetkým podmienkam a okolnostiam, ktoré možno predvídať. Ďalej dôvodil, že nerešpektovaním tohto ustanovenia žalobca musel začať brzdiť, čím sa vozidlom dostal do protismernej časti vozovky, kde narazil do protiidúceho vozidla, čím zapríčinil dopravnú nehodu a táto skutočnosť vyplýva aj z fotodokumentácie z miesta dopravnej nehody i z fotodokumentácie predloženej súdu žalobcom.

Krajský súd nepovažoval námietky žalobcu, že boli porušené jeho práva ako účastníka správneho konania, za dôvodné, pretože zo zápisnice z ústneho pojednávania zo dňa 25.6.2007 vyplýva, že žalobcovi bola pred vydaním rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu daná možnosť vyjadriť sa k jeho podkladom i k spôsobu jeho zistenia; žalobca však nemal žiadne doplňujúce návrhy.

K námietke žalobcu, že vo veci nebolo vykonané znalecké dokazovanie uviedol, že je na uvážení správneho orgánu, ktoré dôkazy vykoná. Za relevantnú nepovažoval ani námietku žalobcu týkajúcu sa nepodpísania napadnutého rozhodnutia žalovaného riaditeľom žalovaného, pretože ako to vyplýva z administratívneho spisu žalovaného, starší špecialista KDI Nitra npor. Ing. B. bol poverený podpisovať rozhodnutia v odvolacom konaní.

Proti rozsudku podal žalobca včas odvolanie a žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. c/ a § 221 ods. 1 písm. h/ OSP.

Krajskému súdu vytýkal, že odôvodnenie rozsudku je povrchné, prevládajú v ňom hodnotenia v prospech vodiča nákladného auta a nie je objektívny ani spravodlivý.

Namietal, že krajský súd na príčiny vzniku dopravnej nehody neaplikoval ustanovenia § 7 a § 8 zákona č. 315/1996 Z. z. Dôvodil tým, že ak by sa vodič nákladného auta nachádzal na svojom pravom jazdnom pruhu, potom by k zrážke vozidiel nemuselo vôbec dôjsť, ani vtedy, ak by jazdil vyššou rýchlosťou, čo nebolo v konaní pred správnymi orgánmi vôbec preukázané. Vyjadril názor, že rýchlosť jeho vozidla nebola v spornej veci podstatnou otázkou, pretože ak by vodič nákladného auta jazdil vo svojom pravom jazdnom pruhu, nič by sa nestalo.

Nedostatok v konaní pred krajským súdom videl aj v tom, že krajský súd sa nezaoberal a ani nevyhodnotil otázku fotodokumentácie, ktorú na pojednávaní predložil a ku ktorej sa nevedeli vyjadriť ani zástupcovia žalovaného. Z tejto fotodokumentácie je zrejmé, že vodič nákladného auta sa nachádzal v pravom jazdnom pruhu, keďže ním zanechané brzdové čiary boli v jazdnom pruhu žalobcu. Krajskému súdu vytýkal i to, že sa nedostatočne zaoberal otázkou, prečo žalovaný jednoznačne nezdôvodnil, z ktorých dôkazov pri rozhodovaní vychádzal a prečo iné dôkazy odmietol a neuviedol dôvod ich odmietnutia.

Žalobca ďalej dôvodil tým, že žalovaný nezistil skutočný stav veci, nesprávne aplikoval zákon, prihliadol na nezákonné dôkazy a na základe toho postavil skutkové zistenie, preto bolo správne konanie zaťažené chybou, ktorá mala za následok vecne nesprávne a v konečnom dôsledku aj nezákonné rozhodnutie. Podľa žalobcu sa krajský súd nezaoberal otázkou, či v rámci správneho konania žalovaný vyhodnotil všetky dôkazy v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov, ktoré nemôžu byť ľubovoľné. Vyjadril názor, že žalovaný nevykonával všetky dôkazy s cieľom odstrániť existujúce rozpory.

Ďalej uviedol, že princíp „rovnosti zbraní“, ako súčasť práva na spravodlivý proces, bol porušený, nakoľko nemal rovnaké možnosti ako vodič nákladného auta z hľadiska vykonania všetkých dôkazov za účelom spoľahlivo zisteného skutočného stavu veci.

K otázke ústneho pojednávania uviedol, že je vecný rozdiel medzi ústnym pojednávaním podľa § 21 SP a § 33 ods. 2 SP, ktorý sa dotýka zisťovania podkladov

pre rozhodnutie. Trval na tvrdení, že mu nebola daná možnosť uplatniť svoje právo podľa § 33 ods. 2 SP.

Žalovaný správny orgán vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že žalobca nepredložil žiadne nové skutočnosti a preto zotrval na svojom stanovisku o zákonnosti správneho rozhodnutia a navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny.

Trval na tom, že v správnom konaní sa riadil všetkými procesnými zásadami, svoje zistenia uviedol vo svojom rozhodnutí o odvolaní a pre rozhodnutie si zadovážil zákonným spôsobom dostatok podkladov. Uviedol, že vykonanie znaleckého dokazovania považoval za nepotrebné, nadbytočné a tvrdenia žalobcu za neopodstatnené a nepodložené akýmkoľvek relevantným dôkazom, zakladajúce sa len na osobných dojmoch so snahou vyhnúť sa právnej zodpovednosti za svoje konanie.

Zotrval na závere, s ktorým sa stotožnil aj krajský súd, že dopravný priestupok kladený za vinu žalobcovi sa stal tak, ako to vyplýva zo správneho rozhodnutia a že žalobca sa tohto priestupku dopustil tým, že svojou nesprávnou reakciou ihneď po zaregistrovaní prichádzajúceho nákladného vozidla začal intenzívne brzdiť, o čom svedčia brzdné stopy, v dôsledku čoho na svojom aute zablokoval kolesá, šmykom prešiel do protismeru jazdy a narazil do oproti prichádzajúceho nákladného vozidla, a to i napriek tomu, že jeho vodič sa mu snažil vyhnúť vpravo mimo vozovku, o čom svedčí jeho postavenie po dopravnej nehode, ktoré bolo na mieste nehody zdokumentované. Tieto skutočnosti preukazujú, že účastník konania jazdil rýchlou, pri ktorej nedokázal zastaviť na vzdialenosť, na ktorú mal rozhľad. Zdôraznil, že skutočnosti, že žalobca prešiel do protismeru svedčia brzdné stopy po jeho vozidle končiace v protismere, v časti vozovky nákladného vozidla, čo vyplýva z vyhotovenej fotodokumentácie z miesta nehody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1, § 246 ods. 1 OSP) ako aj konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Vo veci rozhodol na pojednávaní dňa 23.6.2009 potom, čo nevyhovel žiadosti právneho zástupcu žalobcu o odročenie pojednávania z dôvodu PN na neurčito (§ 119 ods. 1, § 216 ods. 2, § 250g ods. 2 OSP).

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu vyplýva, že žalobca dňa 23.9.2006 v čase o 17.20 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. Škoda Felícia EČ N. po účelovej komunikácii medzi obcami Koliňany a Čeladice, pričom pri prejazde pravotočivej zákruty došlo ku kolízii s nákladným motorovým vozidlom Tatra 815 EČ N.

Prvostupňový správny orgán po vykonanom dokazovaní rozhodnutím č. p. ORP-952/DI-Pr-2007-PT zo dňa 25.6.2007 uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. l/ zákona a uložil mu pokutu vo výške 5.000,-Sk podľa § 22 ods. 2 zákona a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 12 mesiacov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.

Na odvolanie žalobcu žalovaný rozhodnutím č. p. KRP-102/DI-Sk-2007 zo dňa 26.9.2007, rozhodnutie prvostupňového orgánu potvrdil.

Správne orgány ustálili skutkový stav tak, že žalobca sa priestupku dopustil tým, že svojou nesprávnou reakciou ihneď po zaregistrovaní prichádzajúceho nákladného vozidla začal intenzívne brzdiť, o čom svedčia brzdne stopy, v dôsledku čoho na svojom aute zablokoval kolesá, šmykom prešiel do protismeru jazdy a narazil do oproti prichádzajúceho nákladného vozidla, a to i napriek tomu, že jeho vodič sa mu snažil vyhnúť vpravo mimo vozovku, o čom svedčí jeho postavenie po dopravnej nehode, ktoré bolo na mieste nehody zdokumentované. Správne orgány dospeli k záveru, že tieto skutočnosti preukazujú, že účastník konania jazdil rýchlou, pri ktorej nedokázal zastaviť na vzdialenosť, na ktorú mal rozhľad, teda neprispôbil rýchlou jazdy svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla a okolnostiam, ktoré mohol predvídať a nejazdil takou rýchlou, aby mohol zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú mal rozhľad a týmto konaním sa dopustil porušenia § 15 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z. z.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z. z. vodič je povinný rýchlou jazdy prispôbiť najmä svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla a nákladu, poveternostným podmienkam a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať. Vodič smie jazdiť len takou rýchlou, aby bol schopný zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú má rozhľad.

Podľa § 22 ods. 1, písm. l/ zákona priestupku sa dopustí ten, kto

- a) ako vodič motorového vozidla prekročí povolenú rýchlosť ustanovenú vo všeobecne záväznom právnom predpise o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky 3a) alebo prekročí rýchlosť ustanovenú dopravnou značkou,
- b) vedie motorové vozidlo bez príslušného vodičského oprávnenia, po jeho odobratí alebo v čase zadržania vodičského preukazu okrem prípadov, ak sa ho učí viesť podľa právnych predpisov alebo ak sa podrobuje skúške z jeho vedenia,
- c) ako vodič motorového vozidla s celkovou hmotnosťou prevyšujúcou 7 500 kg nedodrží ustanovenie o obmedzení jazdy určené pre niektoré druhy vozidiel,
- d) ako vodič sa zúčastnil na dopravnej nehode, bezodkladne nezastavil motorové vozidlo alebo si nesplnil povinnosť účastníka dopravnej nehody ustanovenú v osobitnom zákone, 3b)
- e) ako vodič sa nezdržal požitia alkoholického nápoja alebo užitia inej návykovej látky po dopravnej nehode v čase, ak by to bolo na ujmu zistenia, či pred jazdou, alebo počas jazdy požil alkoholický nápoj alebo užil návykovú látku,
- f) ako vodič sa odmietne podrobiť vyšetreniu na zistenie alkoholu, ktoré sa vykonáva dychovou skúškou prístrojom, ktorým sa určí objemové percento alkoholu v krvi, alebo ak sa odmietne podrobiť lekárskeho vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu, či nie je ovplyvnený alkoholom alebo inou návykovou látkou, 3c) hoci by to pri vyšetrení nebolo spojené s nebezpečenstvom pre jeho zdravie,
- g) ako vodič počas vedenia vozidla požije alkoholický nápoj alebo užije inú návykovú látku, alebo vedie vozidlo bezprostredne po požití alkoholu alebo užití inej návykovej látky, alebo v čase, keď by mohol byť pod ich vplyvom,
- h) vedie vozidlo v stave vylučujúcom spôsobilosť viesť motorové vozidlo, ktorý si privodil požitím alkoholického nápoja alebo užitím inej návykovej látky,
- i) vedie vozidlo vyradené z cestnej premávky alebo vozidlo vyradené z evidencie vozidiel, alebo vozidlo, ktoré nie je opatrené evidenčným číslom, ak tejto povinnosti podlieha, alebo vozidlo, ktoré nespĺňa podmienky na používanie v cestnej premávke,
- j) neoprávnenne použije osobitné označenie vozidla prepravujúceho ťažko zdravotne alebo ťažko pohybovo postihnutú osobu alebo poruší zákaz zastavenia alebo státia na mieste vyhradenom pre vozidlá prepravujúce ťažko zdravotne alebo ťažko pohybovo postihnutú osobu,
- k) iným konaním, než ako je uvedené v písmenách a) až h), poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, 3d)

- l) porušením uvedeným v písmene k) bezprostredne ohrozí bezpečnosť alebo plynulosť cestnej premávky alebo spôsobí dopravnú nehodu.

Podľa § 22 ods. 2 zákona za priestupok podľa odseku 1 písm. k) možno uložiť pokutu do 2 000 Sk, za priestupok podľa odseku 1 písm. c) a d) možno uložiť pokutu do 5 000 Sk a zákaz činnosti do 6 mesiacov, za priestupok podľa odseku 1 písm. a), b) a l) možno uložiť pokutu do 7 000 Sk a zákaz činnosti do jedného roka, za priestupok podľa odseku 1 písm. j) možno uložiť pokutu do 10 000 Sk, za priestupok podľa odseku 1 písm. g) a i) možno uložiť pokutu do 10 000 Sk a zákaz činnosti do jedného roka, za priestupok podľa odseku 1 písm. e), f) a h) možno uložiť pokutu do 15 000 Sk a zákaz činnosti do dvoch rokov.

V správnom súdnictve sa súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Súd pri preskúvaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis. Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil so záverom krajského súdu, že dopravný priestupok kladený za vinu žalobcovi sa stal tak, ako to vyplýva z napadnutého rozhodnutia žalovaného a že sa ho dopustil žalobca. Tento záver žalovaného ako aj krajského súdu nie sú spôsobilé spochybniť ani dôvody odvolania žalobcu, ktoré sú obsahovo zhodné s dôvodmi uvedenými v žalobe, s ktorými sa súd prvého stupňa náležitým spôsobom vysporiadal.

V konaní nebolo sporné, že ku kolízii došlo na účelovej komunikácii (družstevná cesta), ktorá je užšia ako bežná cesta (podľa Protokolu o cestnej premávke je jej šírka 4,9 m, je bez krajnice a vyznačených jazdných pruhov). Je teda zrejmé, že žalobca mal predvídať, že po nej môžu jazdiť najmä rozmernejšie vozidlá, ktoré svojim objemom zaberajú väčšiu časť takejto komunikácie, čo vyplýva aj z fotodokumentácie. Za takýchto okolností bolo povinnosťou žalobcu vo zvýšenej miere dbať na povinnosť prispôbiť rýchlosť jazdy povahe

a stavu vozovky tak, aby mohol vozidlo včas zastaviť na vzdialenosť, na ktorú mal rozhľad, najmä ak okolie tvoria krovinaté porasty. Pri ním udávanej rýchlosti 70 – 80km/h toto nedokázal a pri spozorovaní protiídúceho vozidla začal prudko brzdiť, čo malo za následok, že sa dostal do protismernej časti vozovky, kde narazil do oproti jazdiaceho nákladného vozidla, na základe čoho správne orgány dôvodne dospeli k záveru o jeho zodpovednosti za spôsobenie zrážky v dôsledku porušenia § 22 ods. 1 písm. l/ zákona. Okolnosť, že protiídúce nákladné vozidlo vzhľadom na svoje rozmery (šírka 2,5 m) zaberalo väčšiu časť komunikácie (zasahovalo do jazdného pruhu žalobcu) ani podľa názoru odvolacieho súdu nebola v príčinnej súvislosti so vznikom zrážky, keďže je nepochybné, že k stretu vozidiel došlo v protismernej časti vozovky, kde sa nákladné vozidlo v snahe vyhnúť sa zrážke, dostalo pravou časťou až mimo vozovku. Aj odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa považuje záver žalovaného, že žalobca neprispôbil rýchlosť jazdy svojim schopnostiam a okolnostiam, ktoré mohol predvídať, nesprávnou technikou jazdy sa dostal do šmyku a následne do protimeru, kde došlo k zrážke, za logický, majúci podklad vo vykonaných dôkazoch a za daných okolností by bolo vykonanie znaleckého dokazovania nadbytočné a nedôvodné.

Rovnako za nedôvodnú považoval odvolací súd námietku žalobcu, že mu nebola daná možnosť uplatniť svoje právo podľa § 33 ods. 2 OSP s poukazom na skutočnosť, že v konaní pred správnym orgánom platí zásada súčinnosti správneho orgánu s účastníkmi konania, teda účastníci konania majú právo navrhovať dôkazy, klásť svedkom či znalcom otázku, vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia pred jeho vydaním a pod., pričom je len na zvážení príslušného správneho orgánu, akou formou sa spôsob vyjadrenia zrealizuje, či ústne do zápisnice (§ 19 OSP) alebo písomne (§ 22 ods. 1 OSP). Účastník má právo vyjadrovať sa k podkladom rozhodnutia v ktoromkoľvek štádiu konania. Korešpondujúca povinnosť správneho orgánu dať možnosť účastníkom konania vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia bola v tomto prípade splnená, čo vyplýva, zo zápisnice z ústneho pojednávania zo dňa 25.6.2007 (posledný odsek prvej strany zápisnice), do ktorej zúčastnený žalobca vyhlásil, že mu bola daná možnosť vyjadriť sa pred vydaním rozhodnutia k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia a že nemá žiadne doplňujúce návrhy, pričom žalobca zápisnicu vlastnoručne podpísal. Skutočnosť, že žalobca bol o svojich právach účastníka správneho konania riadne poučený vyplýva i z textu poučenia predmetnej zápisnice.

Odvolací súd nezistil žiadne pochybenia v napadnutom rozhodnutí ani v konaní, ktoré mu predchádzalo. Správne orgány postupovali v súlade so zákonom, keď žalobcu uznali vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. l/ zákona, za čo mu uložili pokutu podľa § 22 ods. 2 zákona vo výške 5.000,-Sk a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 12 mesiacov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia. Žalovaný vo svojom rozhodnutí uviedol všetky skutočnosti, ktoré boli podkladom pri jeho rozhodovaní, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, akou úvahou sa riadil pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval tiež ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami žalobcu.

Rovnako nemožno nič vyčítať krajskému súdu, ktorý sa podrobne zaoberal všetkými žalobnými námietkami, totožnými s odvolacími dôvodmi, a dospel k správne názoru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, práv a chránených záujmov žalobcu, pričom svoj právny záver, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, aj náležitým spôsobom odôvodnil.

Žalobca neuviedol v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti napadnutých rozhodnutí a postupu správnych orgánov v konaní vyvrátili, jeho odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť správnosť napadnutého rozsudku a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP ako vecne správny potvrdil.

Vzhľadom na neúspech žalobcu v konaní, súd mu právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (§ 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 OSP) .

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 23. júna 2009

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová